riserid ja kirjatundjad luggesid sedda Onnisteggiale süüks, et temma wõttab pattusid wasto. Nemmad isse ei arwanud end mitte pattuseks waid õigeks. Meie jälle teame, Issand ei wõtta muid wasto, kui neid, kes tundwad ja tunnistawad end pattuseks ja isse püüdwad pattust lahti sada. Sepärrast sawad need pattused, kes iggatsewad ja püüdwad sedda, kuida nemmad woiksid pattust lahti sada, ka häddast lahti nenda, et nemmad ei tunne ennam hädda; agga kes ei tahha pattust lahkuda, ei need sa ial häddast lahti, waid hädda kaswab peälegi tagga suremaks!"

„Nüüd saab assi selgemaks!" hüdis Peter. „Kui siis kellelegi touseb maialt hädda, mis ka keigewähhemat wastast asja panneb häddaks minnema, se on sest, et südda ei hoia Jummala pole?"

„Õige kül! wastas Tomas. Kes Jummalat ei wõtta ülle keige asjade karta ja armastada, ja ükspäinis Temma peäle lota, se sadab keigis asjus ennesele aina hädda. Ja siis ei tulle se wäljast, ei innimesest, ei asjust meie ümbert, waid iggaühhe ennesest, et ta isse ennesele põrab häddaks, mis teisele ei woi häddaks minna, sest et teine ommas jummalakartusses leppib heamelega selega, mis Jummal peäle panneb, ja ka sellega mis pattusele temma patto pärrast ei woi tullemata jäda. Panneb Jummal witsa peäle, et so lomad langewad, et rahhe, tuul ehk tulligi rikkub sinno ellamist, et jääd haigeks, se on kül essite häddaks sinnule; agga mõtle isse, kui sureks peab sulle hädda minnema, kui sa rummalast peast hädda aial weel wihkad Jummalat? Kes Jummalat kardab, sellele jouab ka se temma peäle tulnud hädda heaks, ja ta õnnistab wimaks sedda hädda, mis taewane Issa temmale olli lähkitanud ja arwab siis, mis essite näitis häddaks, wimaks õnneks. Egga seddagi woi ükski häddaks